

Skončili Žně, ať žijí Žně

Velmi náročný dvacátý ročník máme za sebou. Zkrácený formát byl pro nás velmi vyčerpávající, zejména protože jsme se pokusili vrátit k počátkům Žně, kdy jsme dokázali zaplnit celý festival svými divadly. Rádi se příští rok vrátíme k formátu posledních 16 ročníků, kdy si zveze nejvybranější sklizeň z celé republiky.

Pro hojnost ve stávající sezóně, úspěšné zasetí na Jařině, bohatou sklizeň a plodné zítřky let budoucích...

Už 1. února 2025 nás čeká divadelní ples!
Očekávaná maškarní zábava roztančí celý kulturák. Sledujte naše sítě, ať se dozvíte téma plesu jako první!

Zároveň bychom vás rádi pozvali i na Divadelní jařinu. Ta se bude konat 14. a 15. března 2025. Bude se jednat o výběr divadel, která se z pochopitelných důvodů nedostala na Žně, poněvadž ty jsme si obsadili sami!

Cesta do minulosti prostřednictvím dobových plakátů

Nezapomeňte nás sledovat také na našich sociálních sítích
Facebook - DS KLAS / Instagram - @ds.klas
a na našich webových stránkách dsklas.cz

Žňoviny pro vás připravovali:

**Jakub Hrbek, Miroslav Nyklíček, Jan Valta, Štěpán Malast,
Štefan Drozd, Zdeňka Nyklíčková, Ivana Poříčká**

Jiří i Milouš si vyberou a na další dva zbyde *Bláznivá verze Saturnina dobyla první místo*

Divadelní spolek Klas je zapsaným spolkem jako každý jiný. Na pravidelných schůzích projednáváme novinky, nastavujeme si pravidla, rozebíráme propagaci... A taky se někdy i hádáme. Před pár týdny jsme se pohádali kvůli diváckému hlasování na Žních. Měli jsme několik nápadů, jak letos divácké hlasování ozvláštnit. Chtěli jsme například obrátit role a hodnotit kvalitu publika nebo schovat všechny tubusy na fazolky vyjma jedničky, napadlo nás také, že by se každý večer hlasovalo jen na konto premiéry nové hry *Pozor, natáčíme!*

Nápadů bylo dost, chvíli jsme si mysleli, že se na celé divácké hlasování vykašleme. Nakonec jsme hlasování zachovali, ač jsme se moc a moc báli, že zvítězí opět *Saturnin*. Zkráceně: *Saturnin* se po včerejším večeru dostal na první místo. Nevíme, zda se tam udrží. Uvidíme.

Včerejší představení byla jízda. Čtenářstvu, které čte i tiráž na zadní straně, musí být jasné, že redaktoři žňoviny nejsou nezaujatí, ale bývají často integrální součástí představení. Já jakožto Milouš Kuba můžu říct, že jsem si zatím žádné představení neužil tolik jako to včerejší.

Všichni jsme ze sebe vydolovali maximum. Hrát se 4 Barborami, s 2 doktory Vlacha a 3 různými Pepikotrafikantodoktory vlastně nebylo vůbec špatné. V šalách jsme se řezali smíchy, když se ve tmě Barbory prohodily, a

vzdychali jsme dojetím, když postupně na konci odcházely všechny Barbory, aby nakonec zůstala už jen ta naše nová a stávající a budoucí v podání Šárky.

Osobně bych chtěl poděkovat všemu diváctvu, že šlo po celou dobu s námi. Bez vás by to nebyla taková zábava. A díky patří i všem mým kolegům. Je neuvěřitelné, že jsme dokázali dát všechny Barbory dohromady. Alespoň je vidět, že se s nikým nerozcházíme ve zlém. A tak to má být!

„Správné věci si k nám v životě vždycky najdou cestu“

rozhovor s učitelkou divadelního a tanečního oboru v ZUŠ, tanečnicí a herečkou Olčou Rambouskovou

Dnes máme možnost zhlédnout zpracování pohádky **Zdeňka Svěráka Tiché šlapací království, na němž jsi pracovala spolu s žactvem z Divadýlka pod ZUŠkou. Jak jsi objevila tento ne úplně známý titul?**

Já tenkrát nějakou dobu tápala, co bychom mohli s touhle skupinou starších dětí, středoškoláků, dál vytvářet. Už jsem byla trochu zoufalá (*smích*). Nakonec na mě tahle knížka vykoukla z regálu v kadaňské knihovně. Moc se mi líbila, ostatně mám i moc ráda humor Zdeňka Svěráka. Přišla mi aktuální z politického hlediska a jelikož děti, co to hrají, jsou velice inteligentní, všichni toho času navštěvují vyšší gymnázium, tak jsem si říkala, že by je takové téma mohlo zajímat. Není to čistá pohádka, je tam jistý podtext. Když jsme si ji četli společně, bylo

vidět, že se jim humor v knize líbí též.

Úpravu tohoto dílka pro divadlo jste dělali společně?

Zdeňek Svěrák pohádku původně napsal pro rozhlas už v 60. letech a po roce 1968 byla normalizátory pro politický podtext zakázána. Dost dlouho ležela netknuta a až v 90. letech se dostala opět na světla. Úprava byla pro nás velmi jednoduchá, prakticky ihned po přečtení jsem pohádku převedla do scénáře a přinesla jsem ji na hodinu s dětmi.

Zkus nám přiblížit, jak vlastně výuka s těmito dětmi probíhá.

Skupina, s níž jsem připravila dnešní inscenaci, je už natolik vyspělá,

Medailonek

Olča Rambousková (*1985) je učitelkou literárně-dramatického a tanečního oboru v klášterecké Základní umělecké škole.

V Klasu hrála ve dvou hrách, a to v *Nebezpečných známostech a Královnách*. K vidění je v projektech jako je *Tajemství klášterecké minulosti, na Císařském dni* či v hudebně-divadelním kousku *Kabaret*. Na letošních Žních se tedy představí nejen tam, ale také jako tvůrkyně *Tichého šlapacího království*.

„Správné věci si k nám v životě vždycky najdou cestu“

Samozřejmě, že tvoříme i typicky vánoční představení, ale neděláme nic na sílu.

Chápu to tedy tak, že Tiché šlapací království jste tedy připravili už v minulém školním roce.

Přesně tak, premiéru jsme měli 13. června.

Jak vypadá práce s představením po premiéře? U našeho souboru je dané, že máme premiéru pro domácí publikum, někdy se poštestí i domácí repríza, ale pak se snažíme co nejvíc objíždět s inscenací republiku a v jisté chvíli se přihlásíme i na soutěžní přehlídku s postupem na přehlídku národní, respektive na Jiráskův Hronov. Máte to podobně?

Děkuju, že se ptáš. Správně bych já teď měla práci z loňského školního roku dát k ledu a začít pracovat na něčem novém. Vyprodukovat další výsledek dalšího školního roku. Děti samy si uvědomují, i díky tomu, že hrají v jiných divadlech, že představení se po vystoupení nevyvíjí. I proto jsem opravdu ráda za šanci hrát na Žních. Ráda bych s dětmi jela i na soutěžní přehlídku PřemOSTění.

Snažíš se vždycky prodloužit životnost inscenace? Jet na přehlídku, mít ještě reprízu...

Shodou okolností se nám v loňském školním roce povedla s jinou skupinkou podobná věc. Asi jsi zaregistroval, že se na základních školách konala soutěž *Pohádky psané vodou*.

Děti na kláštereckých základních školách, na gymplu i na základce v Perštejně psaly nejen pohádky, ale i básně a eseje. Následně vybraná díla vyšla v knižní podobě. My jako Divadýlko jsme se do projektu zapojili za účelem vybrat některé práce a ty zdramatizovat. Přiznám se, že to se mi úplně nepovedlo, nenarazila jsem na nic, co by šlo napřímo zdramatizovat.

Přibližně ze 4 příspěvků jsem si vypůjčila postavy a situace či náměty, napsala jsem scénář pohádky a společně s tanečním oborem jsme vytvořili představení. Sklidili jsme obrovský úspěch a paní ředitelka lázní v Jeseníku nás pozvala, abychom zahráli představení i u nich. Objevíme se tam v březnu 2025. Čímž se oklikou vracím zpět k otázce - tím se nám podaří obnovit další skvělé představení minulého školního roku.

A to je běžné takhle obnovovat s odstupem loňský projekt?

Ještě se mi to v takové míře nestalo. Bude zajímavé, jak nakonec práce bude vypadat. Loni jsem pracovala s poměrně malými dětmi, ty mi ale mezitím vyrostly, staly se přemýšlivějšími. Těším se na to. Je to pro mě velká čest s dětmi jet.

Sama jsi už zmínila, že jsi zároveň učitelkou v tanečním oboru. Jak se práce v tomto oboru liší? Preferuješ scénický tanec, které mají blízkost k divadlu?

Párce v obou oborech se mi prolíná. Vždycky v tanci potřebuju mít vysvětlení toho, proč je každý z tanečníků na určitém místě v určité pozici. Moc mi nejdu choreografie vyložené poetické tvořící nějakou náladu, spíš v tanci hledám trochu divadlo.

V tanci je proces tvorby o něco jednodušší, tanec zarámovaný hudbou.

Hudba udává čas. I pro děti je jednodušší tančit na hudbu, vědí přesně kdy. Divadlo je složitější, čas je v rukou dětí. Čít pro temporytmus a timing se u dětí vyvíjí mnohem déle.

Osobně se domnívám, že divadlo je celkově náš nejtěžší obor v rámci ZUŠ. Děti musejí ovládat svůj obličej, své tělo, svou mysl a paměť. Reagují na ostatní lidi a celé pojetí v čase a prostoru je úplně na nich.

Klášterecké publikum si tě vybaví ze Žní z posledních několika ročníků asi jen z úspěšné a oceněné choreografie, kterou jsi nám předvedla ve foyer.

Na Žních jsem měla jen *Plynutí*, na kterém jsem spolupracovala s Vašíkem Poldou.

„Správné věci si k nám v životě vždycky najdou cestu“

Běžně takhle při práci tvoříš i vlastní choreografie pro sebe?

S kolegyní z Kadaně Karolínou Hadrávkou jsme nejstarší aktivní absolventky tanečního oboru ZUŠ Klášterec. Vždycky se na nás nabalovali nejstarší žáci oboru a tvořili jsme pro dospělácké přehlídky choreografie. Tím se s Karolínou udržujeme v kategorii taneční, jinak bychom byly už jen pedagožky, což by bylo trochu smutné.

Absolventi už pak byli i na vysoké škole a scházeli jsme se o víkendech a společně jsme tvořili. Podařilo se nám takhle několikrát dostat přes celostátní taneční přehlídku až na Jiráskův Hronov. Postup je v tanci o něco jednodušší, kdo postoupí na celostátní přehlídku, postupuje zároveň i na Hronov.

Momentálně nic netvořím, v současné chvíli nemám potřebu se k ničemu vyjadřovat pohybem. Ráda bych spolupracovala s někým dalším, dostat nějaký impuls.

Naposledy jsme tě viděli hrát v divadle před hrozně dlouhou dobou - v roce 2012 jsi hrála v Mírově hře Královny. Nechtěla bys znovu v něčem hrát?

To víš, že bych ráda hrála. Během *Královen* jsem se seznámila se svým současným manželem a dali jsme se dohromady. Pak následují hmotné statky, první dítě, barevný televizor... (*smích*)

S Míšou máme dvě holčičky. Protože je moje práce výhradně

odpolední záležitostí, není pro mě v současné chvíli myslitelné, že bych po práci letěla na zkoušku divadla a holčičkám dala dobrou noc po příchodu domů někdy po deváté večerní. A zkoušet o víkendech se mi také nechce, víkendy chci trávit s rodinou. Mrzí mě to a šťve mě to, že se divadlu věnovat nebudu.

Ale věřím, že to ještě přijde. Správné věci si k nám v životě vždycky najdou cestu.

At si kdo chce, říká co chce

Petra Jansová

Představení se mi líbilo hrozně moc. Hra byla celkově moc hezká, pojetí některých herců bylo naprosto úžasné, Zdenička byla úplně dokonalá.

Michael Balík

Bylo to krásné, odležené, zábavné. Moc se to povedlo.

Lucie Tůmová

Představení se mi moc líbilo. Nejvíce se mi líbil Saturnin.

Jiřina Depešová a Vendy Chrzová

Líbilo se nám to moc, jsme už podruhé, někteří potřetí. Stejně dobré jako poprvé! Zajímavý nápad se střídáním herců a hereček.

Jarda Kudla

Saturnin se mi v podání Klasy vždycky líbil. Dneska byl překvapený, jak

soubor i režisér zvládli střídání osob. Velký palec nahoru, nemohl jsem jinak, než hodnot jedničkou.

Jirka Pilský

Představení se mi moc líbilo, přestože jsem Saturnina viděl už potřetí, pokaždé s jinou Barborou. Některé přečky mě dneska moc pobavily, nejvíce přečky se jmény. Celkově mám Saturnina rád, tak mě dnešní představení opravdu potěšilo.

Markéta Červenková

Nádhera jako vždy. Viděla jsem podruhé a nádherné. Střídání herců bylo zvláštní, ale udrželi jsme se v příběhu. Moc hezké, moc děkujeme.

Fanda Jandl

Hrozně moc se mi to líbilo, byl jsem hodně překvapený, jak se střídali herci. Viděl jsem to dneska poprvé.

U mladších dětí asi pracuješ trochu jinak...

Velmi často vytváříme autorský text. S úplně nejmladšími dětmi jsme loni vytvořili opravdu autorské divadlo od začátku do konce. Jedná se o děti s neuvěřitelnou fantazií, neustále si hrají a vytvářejí příběhy. Na mně už pak je jen „modelinu“ toho textu uplácat do nějakého tvaru, aby se z něj dalo odehrát představení, a nastavovat také jisté hranice, směr a cíl.

A to je i náplň našich hodin. Nejvíce pracujeme s improvizací, poněvadž improvizace je hra, svoboda, sebepoznání dětí, svých vlastních schopností, jak spolupracovat s partnerem, jak na něj reagovat na jevišti. Když se něco nepovede, zastavíme se a zkusíme to znovu.

Od improvizace postupně přecházíme k fixaci. V této fázi děti vytvářejí vlastní scénky, přičemž se drží nějakého zadání nebo musí splňovat různá omezení. Učí se vnímat, kým na prknech jsou, kde se pohybují, proč jsou právě na tomto místě a v daném nastavení. Učíme se pracovat s různými náladami a stavy, řešíme různé situace a jak v nich mohou jako dané postavy fungovat.

Až ve chvíli, kdy pracujeme na konkrétním scénickém útvarku, teprve pak řešíme divadelní řemeslo a jeho pravidla. U improvizace se děti nemusí kontrolovat, zda se netočí k divákům zády a podobně. Ale já nejsem vystudovaná herečka, čerpám z toho, co jsem se sama naučila.

Kolik letos vedeš skupinek?

Mám celkem tři skupinky - nejmladší jsou přibližně ve čtvrté třídě, nejstarší, jak jsem zmiňovala, jsou nyní už na střední škole a mezi nimi ještě jedna skupinka dětí, které jsou nejčastěji na druhém stupni základky.

Nemám vůbec představu, kolik můžete takových divadelních útvarů či útvarků za jeden školní rok vytvořit.

Přiznám se, že trochu rebeluji a nejedu v klasickém nastavení tvoření představení na každé vystoupení pro rodiče. Popravdě mi z takové práce začíná postupně hrabat. Školní zacyklení neustálé produkce v určitých termínech funguje i v tanečním oboru, kde také učím, je to dost vyčerpávající. Necháávám dokončení představení na náhodě.

